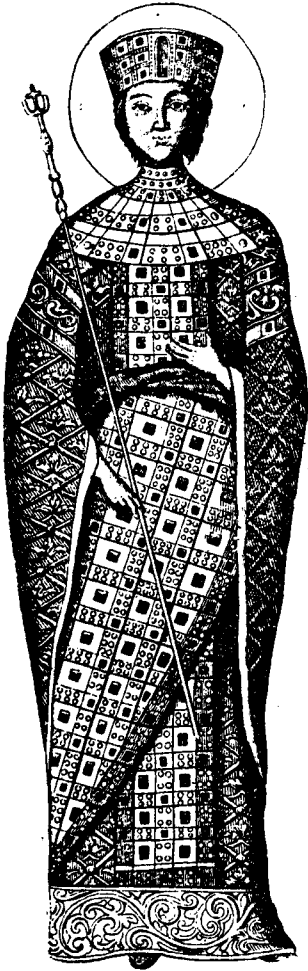

τος τούτου ὁ πατριάρχης Κοσμάς, ὁ δὲ Βοτανειάτης συνεζεύχθη τότε τὴν Μαρίαν παρὰ πάντας τοὺς κανόνας τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ πρέποντος. Πλὴν τούτου ὁ μὲν Νικηφορίτης ἐτέθη ἐκποδῶν ἀλλ' ἢ πραγματικὴ διοίκησις περιήλθεν εἰς δύο ὑπηρετάς τοῦ αὐτοκράτορος, Σλαύους τὴν καταγωγὴν,

Μαρία, σύζυγος
Νικηφόρου Βοτανειάτου.

Βορίλον καὶ Γερμανόν, τῶν ὁποίων ἡ πλεονεξία καὶ κοινωνικὴ θέσις δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ καταπαύσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ πρώην λογοθέτου ἐξεγερθεῖσαν κοινὴν ἀγανάκτησιν. Ἐνῶ δὲ οὕτως ἐπροοιμιάζεν ὁ Βοτανειάτης εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ κράτους, ὁ μὲν Βρυέννιος ἤρχεν ὅλων τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην ἐπαρχιῶν, οἱ δὲ Τοῦρκοι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ὑπὸ τὸν ἄμεσον ⁽¹⁾ αὐτῶν ἡγεμόνα Σολιμὰν Α', ὠφελούμενοι ἐκ τῶν ἀνωμαλιῶν ἐκείνων, εἶχον καταλάβει πᾶσαν τὴν Καππαδοκίαν, τὴν Κιλικίαν, τὴν Ἰσαυρίαν καὶ πολλὰ ἄλλα τμήματα τῆς χερσονήσου ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένα. Ὡστε τὸ κράτος τὸ ὁποῖον πρὸ δεκαετίας ἔτι, ὅτε εἶχεν ἀναγορευθῆ ὁ Ρωμανὸς Διογένης, ἀπετέλει ὄγκον μέγαν καὶ συμπαγῆ ἀπὸ Ἰστρου μέχρι Ταινάρου ἐκτεινόμενον καὶ ἀπὸ Δυρραχίου μέχρι Θεοδοσιουπόλεως καὶ Ταύρου, ἣδη εἶχε κατακερματισθῆ εἰς τρία τμήματα, ἐξ ὧν τὸ ἐν τῷ μέσῳ κείμενον καὶ ὑπεῖκον εἰς τὰς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἐκδιδομένας διαταγὰς τοῦ Βοτανειάτου δὲν ἦτο βεβαίως τὸ ἰσχυρότερον καὶ δὲν ἐφαίνετο ἱκανὸν νὰ ἀνθέξῃ ἐπὶ πολὺ εἰς τὰς τῶν δύο ἄλλων ἐπιθέσεις.

Ἀλλά, ὅσον ὀλεθρία καὶ ἀν ἦτο ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων, ἡ καταστροφὴ τοῦ ἀνατολικοῦ κράτους ἦτο ἔτι μακράν. Οἱ ὑλικοὶ αὐτοῦ πόροι ἦσαν ἔτι δαψιλεῖς καὶ ὁ ἰθαγενὴς στρατὸς δὲν εἶχεν ἀποβάλλει ἀπάσας τὰς παραδόσεις τῶν ἐνδόξων τῆς μακεδονικῆς δυναστείας ἡμερῶν. Ἐχρειάζετο μόνον νὰ προκύψῃ εἰς μέσον ἄνθρωπος ἐπιτήδειος νὰ ὠφελήθῃ ἐκ τῶν δυνάμεων τούτων, ὁ δὲ ἄνθρωπος οὗτος ἠδύνατο νὰ προκύψῃ, καὶ προέκυψε τῶντι, ἐξ ἐνὸς τῶν μεγάλων στρατιωτικῶν οἰκῶν, ἐν οἷς

εἶχε καταφύγει ἅπαν τὸ μάχιμον καὶ κυβερνητικὸν τῆς βασιλείας ἐκείνης πνεῦμα.

Ἐν τῇ αὐτῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἡῤῥεαν. καὶ ἐπρόκοπτεν ἐν μέσῳ τῶν ἀνωμαλιῶν τούτων νέος τις προωρισμένος νὰ ἀπαλλάξῃ τότε τὸν μεσαιωνικὸν Ἑλληνισμόν ἀπὸ τῶν ποικίλων ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν κινδύνων ὑφ' ὧν ἠπειλεῖτο καὶ νὰ γίνῃ δεύτερος ἀρχηγέτης τῆς τῶν Κομνηνῶν δυναστείας, ἥτις ἔμελλε νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀρχὴν ἐνδόξως ἐπὶ ὄλην ἑκατονταετηρίδα. Ἐλάβομεν ἤδη ἀφορμὴν νὰ ἀναφέρωμεν τὸν Ἀλέξιον, τὸν τρίτον υἱὸν τοῦ Ἰωάννου Κομνηνοῦ, ἀδελφοῦ τοῦ πρὸ εἰκοσαετίας βασιλεύσαντος Ἰσαακίου. Ὁ πρῶτος τοῦ Ἰωάννου υἱός, ὁ Μανουήλ, ὃν ὁ Ρωμανὸς Διογένης εἶχε πέμψει

(1) Ἄμεσον ἡγεμόνα καλεῖ τὸν Σολιμὰν ὡς ἄρχοντα μὲν ἀμέσως τῶν ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ Τοῦρκων ἀλλ' ὑποκείμενον εἰς τὸν Σελδσοῦκον σουλτάνον τῆς κεντρικῆς Ἀσίας. ὅστις ἦν ἐμμέσως ὑπέρτατος κύριος καὶ τῶν ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ Τοῦρκων.

